

SARRA MANNING

London, *with love*

De liefde is
de mooiste reis

ROMAN

‘Dit boek is een liefdesbrief aan het leven, de liefde,
en bovenal aan de stad Londen!’ **Daily Mirror**

Sarra Manning

London, with love

Vertaald door Erica Feberwee

De Fontein

1986

I

9 september 1986
Station High Barnet

High Barnet was de laatste stop. De eindbestemming van de Northern Line. Maar het voelde als het begin van niets en nergens. Alsof de wereld daar ophield. Het station lag niet eens echt in Londen.

Terwijl ze vanaf High Barnet over de steile weg omhoogploeterde, vervulde het feit dat ze Londenaar was Jen met trots. Het vormde een wezenlijk, onvervreemdbaar onderdeel van wie ze was, net als haar blauwe ogen en haar afkeer van groente, behalve tomaten en komkommers. Hoewel, volgens haar vader vielen tomaten onder fruit en komkommers bestonden voornamelijk uit water, aldus haar moeder, en bovendien bezaten ze weinig voedingswaarde, dus misschien kon ze eens een courgette proberen, want courgettes leken een beetje op komkommers en waren een bron van vitamine C en kalium. Jen's repliek luidde onveranderlijk dat ze wel een sinaasappel nam als ze vitamine C nodig had. Want dat ze altijd het laatste woord wilde hebben, vormde óók een wezenlijk, onvervreemdbaar onderdeel van wie ze was.

Wat Londen betrof, Jen mocht zichzelf dan graag zien als een kind van de stad, als een kind van die verrukkelijke poel van verderf, in werkelijkheid waren niet de smoezelige stegen van Soho haar habitat, maar de keurige straten van een brave buitenwijk: Mill Hill.

De wijk had weliswaar een Londense postcode, maar de bescheiden tweekapper uit de jaren dertig waar Jen woonde met haar ouders en de tweeling – haar jongere broers en hellegebroed van het zuiverste water – was zo goed als het laatste huis voordat Londen eindigde en Hertfordshire begon.

En terwijl ze dat natuurlijk ook in Londen had kunnen doen, had Jen ervoor gekozen voor haar *A-levels* naar Barnet College te gaan. In Hertfordshire. Maar dat deed niets af aan wie ze was, had ze besloten.

Zoals ze die zomervakantie nog veel meer had besloten, en het draaide allemaal om de nieuwe versie van haarzelf.

In plaats van Jennifer heette ze nu Jen. En dat was ze nu ook. Een Jen.

Jen.

Die drie letters hadden iets onverzettelijks, iets grimmigs, maar ook iets mysterieus. De naam Jen *contained multitudes*, zoals Bob Dylan zong. Oftewel, als Jen bezat ze een veelzijdige persoonlijkheid met talloze facetten. Althans, dat hoopte ze.

Op de middelbare school hadden er nóg zes Jennifers bij haar in de klas gezeten, maar ze waren allemaal Jenny genoemd, of ze het leuk vonden of niet. Zij was voor het merendeel van haar klasgenoten Jenny R geweest, vanwege Richards, haar achternaam. Maar het groepje meisjes dat er alles aan had gedaan om te bewijzen dat je schooljaren niet noodzakelijk de mooiste tijd van je leven waren, had haar Rooie Jenny genoemd. En ze hād helemaal geen rood haar! Het was warm, glanzend kastanjebruin. Het was echter zinloos om op dat subtiele verschil te wijzen wanneer je door vijf meisjes achterna werd gezeten door gangen waar het stonk naar ontsmettingsmiddel en gekookt vlees; meisjes die je bijnaam scandeerden wanneer je je in de kleedkamer bibberend verschool achter je handdoek en die je bij de bushalte in een hoek dreven.

Het was dan ook niet verwonderlijk dat Jen een grondige studie had gemaakt van gewrichtsreuma, zodat ze met de opgedane kennis de gymnastiekleraar kon wijsmaken dat het kraakbeen in haar knieën bezig was af te nemen en dat ze, in plaats van netbal of kastie te spelen, beter met een leerzaam boek in de schoolbibliotheek kon gaan zitten.

Maar dat lag nu allemaal achter haar. De middelbare school was nog slechts een herinnering; een opeenvolging van onaangename incidenten die ze al begon om te smeden tot een reeks gemakkelijke anekdotes om de pijn, de eenzaamheid van haar vroege adolescentie te maskeren.

Inmiddels kon ze de persoon zijn aan wie ze in de weekends had gewerkt, in de beslotenheid van haar kamertje in het imitatie-tudor jarendertighuis van haar ouders, waar de soundtrack van het leven bestond uit het verkeerslawaaï van de snelweg die langs de tuin liep, en het gedender van treinen over de spoorlijn voorbij de snelweg.

Jen had zich bij het modelleren van haar nieuwe zelf laten inspireren door alle boeken die haar dierbaar waren, van *Balletschoenen* door Noel Streatfeild tot *De glazen stolp* van Sylvia Plath, en door alle muziek die ze – onder de dekens met haar transistorradio – in de *John Peel Show* had beluisterd. Maar de nieuwe Jen was pas echt helemaal af sinds ze een paar dagen eerder uitgebreid had gewinkeld met het geld dat ze had verdiend met babysitten en met een vakantiebaantje bij een kopieerwinkel in Edgware. Bovendien had ze eenmalig een bedrag aan kleedgeld gekregen van haar ouders, die maar al te goed beseften hoezeer ze het met hun oudste kind en enige dochter hadden getroffen. Jen mocht dan altijd het laatste woord willen hebben, en ze mocht er dan al vroeg – op veront-rustend jonge leeftijd – een gewoonte van hebben gemaakt om de kamer uit te stormen, de trap op te stampen en met deuren te slaan, maar daar bleef het bij. Ze tolereerde haar broers, Martin en Tim; ze kwam uit school meteen naar huis; als ze haar huiswerk af had, begon ze vast met koken – zonder groenten – en omdat ze geen aansluiting vond bij haar klasgenoten en daardoor geen echte vriendinnen had, ging ze zelden uit. Dankzij het ontbreken van de slechte invloed van leeftijdsgenoten had ze nog nooit een drup-pel alcohol gedronken; ze rookte niet, ze hing niet met jongens in het park rond of op het station, laat staan dat ze ooit ongewenst zwanger was geworden.

Haar moeder had dan ook nauwelijks bezwaar aangetekend tegen wat Jen beschouwde als essentiële kleding voor de volgende fase in haar leven: Barnet College. Haar nieuwe garderobe bestond

uit een buitengewoon essentiële Levi's 501, waarvan ze de pijpen twee keer omsloeg zodat haar Dr. Martens beter te zien waren, en verder twee gestreepte T-shirts en een aantal rokken en jurken in opzichtige kleuren en dessins, afkomstig van tweedehandswinkels en door haar oma tot boven de knie korter gemaakt. Verder had ze een reusachtig, wijdvallend vest – een echte Aran – uit de kast van haar vader gepikt, samen met een jas: de Crombie die hij als tiener had gedragen. Om de transformatie compleet te maken had ze bij Boots de volledige make-uplijn van Seventeen gekocht – geen doosjes meer met tig kleurtjes van 'Marks & Sparks', zoals ze die altijd met Kerstmis kreeg. En ten slotte had ze de gebruikelijke schoolspulletjes aangeschaft: potloden, pennen, schriften en mappen.

Vandaag droeg ze haar DM's en haar Levi's met een T-shirt van The Smiths en het vest. Terwijl ze langs een snackbar liep, langs het gerechtsgebouw, langs een krantenwinkel, begon ze licht te transpireren. Begin september was het nog veel te warm voor een harig, dik wollen vest, maar ze wilde een verpletterende eerste indruk maken. Vandaag was de eerste dag van de rest van haar leven. De middelbare school lag achter haar. Het college stond voor vrijheid; voor een leven zonder roosters, zonder presentielijsten; een leven waarin je niet werd uitgejouwd terwijl je door de gangen liep.

Het college was een nieuw begin. Althans, dat zou het moeten zijn. Maar een halfuur later, toen de groep voor het *A-level* Engelse literatuur zich verzamelde in een lokaal op de eerste verdieping, had Jen het gevoel dat ze onzichtbaar was. Niemand had oog voor haar, en ze had nog wel doelbewust *Bonjour tristesse* – in het Frans! – voor zich op tafel gelegd. Ze had het gekocht bij een tweedehandswinkel in Paddington, en ook al had ze bij haar eindexamen een voldoende gehaald voor Frans, het viel niet mee om ook maar iets van *les travaux de Cecile* te begrijpen. En wat had het voor zin om te doen alsof ze *Bonjour tristesse* in het Frans las, als niemand het zag? Als niemand dacht: Wat een intrigerend meisje. En wat cool! Ik hoop dat ze mijn vriendin wil worden.

Anders dan op de middelbare school, waar de ouderwetse tafels met een uitsparing voor een inktpotje en een scharnierend blad in

keurige rijen stonden, vormden de tafels en stoelen hier een slordig hoefijzer, met aan het hoofd de docent. Geen leraar! Er waren in totaal twintig studenten. Twee per tafel. Jen zat naast Miguel, een potige knul van gemengde afkomst met een lijsig Amerikaans accent; hij had zijn stoel weggedraaid om te kunnen klieren met zijn vrienden aan de tafel naast de hunne.

Jen zat met haar ogen neergeslagen en keek strak naar het andere boek dat ze had meegenomen: een bloemlezing van Engelse gedichten uit de periode 1900-1975. In het introductiepakket dat de studenten hadden ontvangen, had de opdracht geluid een gedicht uit de bloemlezing te kiezen dat hen aansprak.

Met een hand onder haar kin luisterde Jen naar haar medestudenten, bij wie het werk van John Betjeman duidelijk populair was. In het bijzonder zijn 'Liefdeslied van een onderofficier'. Rob, een broodmagere slungel met pruillippen en een vetkuif, had gekozen voor 'Laat dit mijn grafschrift zijn', van Philip Larkin, ook al stond dat niet in de bloemlezing. 'Want mijn pa en ma hebben mij ook behoorlijk genaaid,' vertelde hij om duidelijk te maken waarom het gedicht hem aansprak.

Jen wrong onder de tafel nerveus haar handen terwijl een knap meisje aan de andere kant van het lokaal 'De vuurrede' declameerde uit *Het barre land* van T.S. Eliot; ze deed het zo vloeiend, zo dwingend dat Jen vermoedde dat ze deel uitmaakte van de groep die theaterstudies deed, een groep met wie Jen een sterke affiniteit voelde, ook al liet ze liever onverdoofd haar blindedarm weghalen dan dat ze op het toneel ging staan.

'Jen? Wat heb jij gekozen?'

Het was haar beurt om haar stoel naar achteren te schuiven, te gaan staan en de blikken van negentien volstrekt ongeïnteresseerde studenten te trotseren. En de geduldige, berustende blik van Mary, hun docent. Mary was ergens in de twintig; ze droeg een lange, soepelvallende gebloemde jurk, ze had verrassend – en ongepast – openhartig verteld over haar vriend, en ze dwong Jen's respect af door autoriteit uit te stralen zonder autoritair te zijn.

'Een gedicht van Sylvia Plath. "Lady Lazarus".' In haar hoofd kon Jen voordragen als de besten. Maar voor een klas met studenten

wilde ze het alleen maar zo snel mogelijk achter de rug hebben, met als gevolg dat ze het gedicht monotoon opdreunde en slecht te verstaan was. Het ontging haar niet dat Mary haar lippen samenknep als om een glimlach te verbijten. Maar de glinstering in haar ogen verried haar. Die suggereerde dat er elk jaar wel een studente bij zat, een boekenwurm zonder aansluiting met de groep, die ervan overtuigd was dat Sylvia Plath het tegen háár persoonlijk had.

Dus zo bijzonder was ze niet, begreep Jen. Dat deed niets af aan het feit dat 'Lady Lazarus' haar lievelingsgedicht was, geschreven door haar lievelingsdichteres, en terwijl ze las, terwijl ze de woorden als veren van haar lippen blies, werd haar stem geleidelijk aan luider, helderder, gevoelvoller. Niet alleen door het gedicht, door de woorden van een vrouw die zo veel onrecht was aangedaan, een vrouw die zo was vernederd en omlaaggehaald, dat ze amper een paar maanden nadat ze het gedicht had geschreven, zelfmoord had gepleegd, maar ook door de emoties van een meisje van zestien, door de strijd die het leven op die leeftijd was. Net als Sylvia Plath had ook Jen rood haar, en net als de dichteres was ook zij een tragische figuur.

Toen ze klaar was met haar voordracht, bleef het geruime tijd stil. Precies zeven seconden, telde Jen.

'Prachtig!' Mary tuitte haar lippen alsof ze opnieuw een glimlach moest verbijten.

Jen liet zich op haar stoel vallen. Ze voelde zich ineens heel klein en maakte zich nóg kleiner door zich diep over haar tafel te buigen, met haar volle gewicht op haar ellebogen en haar handen voor haar gezicht.

Jen mocht dan ook rood haar hebben, ze was Sylvia Plath niet – 'en de mannen eet ik gaar'. Ze moest er niet aan denken! Maar ze kauwde wel op een haarlok, een nerveuze gewoonte die ze nog altijd niet was ontgroeid.

Er moest nog één gedicht worden voorgelezen, door...

'Nick?' Mary keek hem aan. 'Je was vorige week niet bij de oriëntatiebijeenkoms.'

'Dat klopt.'

Jen was zo geobsedeerd geweest door haar eigen voordracht, dat

ze hem tot op dat moment niet had opgemerkt. Maar ineens zag ze alleen hem! Ineens leek het alsof alle anderen waren verdwenen, of nog slechts het decor, het geluid op de achtergrond vormden.

Hij was lang en slungelachtig en zat met zijn magere armen over elkaar geslagen, zijn benen voor zich uitgestrekt. Op een strakke spijkerbroek met daaronder laarzen met puntneuzen droeg hij een leren jack; een echt leren jack, net als James Dean op een foto die bij Jen aan de muur hing. Zijn donkere haar was zo lang dat hij het uit zijn gezicht kon strijken, waardoor zijn scherp afgetekende jukbeenderen zichtbaar werden. Het deed Jen denken aan *cheekbones like geometry*, zoals Lloyd Cole zong in 'Perfect Skin'. Rechts boven zijn mond zat een klein schoonheidsvlekje. En één vluchtige maar allesziende blik was voldoende om te weten dat ze tot het einde der tijden haar lippen op dat minuscule vlekje zou willen drukken.

Ze wendde haar blik af. Haar gezicht stond in vuur en vlam. Niet dat ook maar iemand het zag. Iedereen keek naar hem. Naar Nick. Omdat hij prachtig was, maar ook iets gevaarlijks had, en omdat hij de confrontatie aanging met Mary, ondanks de autoriteit die ze uitstraalde zonder autoritair te zijn.

'En als ik nou zeg dat er niet één gedicht in stond dat me aansprak?' Hij hield het boek bij zijn oor, alsof het een schelp was waarin hij het ruisen van de golven kon horen.

'Dan zeg ik dat je het niet echt hebt geprobeerd,' zei Mary.

Jen voelde zich iets minder ellendig toen ze zag dat de docent opnieuw haar lippen tuitte, alsof ook dit – een mooie, opstandige jongen die rebelleerde tegen het voorgeschreven lesmateriaal – iets was wat zich elk jaar voordeed. Misschien speelde ze tijdens de lunch wel studentenbingo met de andere docenten. *Ik heb bingo! Want ik had ook een Sylvia-Plath-meisje.*

'En Louis MacNeice dan? Ooit, misschien over een jaar of tien, begrijp je de diepgang van –'

'Misschien. Maar dat is dan pas over tien jaar.' Nick legde het boek neer en pakte een gettoblaster van onder zijn tafel. 'Er zijn ook andere soorten poëzie. Ik doe de stekker in het stopcontact, oké?'

Zonder Mary's antwoord af te wachten, een geamuseerd 'Doe wat je niet laten kunt', stond hij op en keek om zich heen, op zoek

naar een stopcontact. Er zat er een pal achter Jen, die zich moest bedwingen om niet achterstevoren in haar stoel te gaan zitten, iets wat de anderen wel deden, waarop ze ongegeneerd toekeken terwijl Nick op zijn hurken ging zitten om de stekker in het stopcontact te steken.

Jen had geen idee wat een jongen zoals Nick aansprak. Iets van Allen Ginsberg misschien? Nee, hij was meer een type voor Rimbaud. Of misschien Baudelaire. En als dat zo was, waarom kon hij dan niet gewoon, net als iedereen, iets voorlezen?

Het geluid van een knop die krachtig werd ingedrukt, klonk als een startschot door het lokaal, gevolgd door gekraak, gesis en het geluid van een tamboerijn die ritmisch de subtiele akkoorden begeleidde die Jen zo vertrouwd waren. Een vrouwenstem met een sterk Duits accent zong 'I'll Be Your Mirror', het derde nummer op de B-kant van *The Velvet Underground & Nico*. Een nummer over de liefde. Over iemand die alles zag wat jij voor de buitenwereld niet wilde weten. En die je daar niet om veroordeelde. Integendeel. Een nummer over iemand die van je hield...

Jen draaide zich alsnog om in haar stoel. Nick zat nog altijd op zijn hurken en sloeg het ritme op zijn knie. Zijn gezicht ging half verscholen achter zijn donkere haar, en Jen slaakte een zucht. Heel zachtjes, nauwelijks hoorbaar. En toch sloeg hij zijn ogen op, alsof hij die verplaatsing van lucht had gevoeld. Hij keek haar strak aan, en ze kon zich pas losrukken toen Miguel naast haar zijn elleboog stootte aan de rand van de tafel. En hartgrondig vloekte.

Het nummer was afgelopen. Nick trok – uitdagend? – zijn wenkbrauwen naar haar op, toen was het moment voorbij.

En ze wenste dat het allemaal nooit was gebeurd.

'Dat was het voor vandaag. Donderdag verwacht ik twee bladzijden over het gedicht dat je had gekozen,' zei Mary terwijl de studenten hun spullen in hun tas stopten. 'Rob en Nick, dat zijn dus twee bladzijden over een gedicht uit de bloemlezing!'

Jen vluchtte het lokaal uit naar de meisjes-wc's. Het was er druk tijdens de wisseling van de lessen, maar even later had ze de ruimte voor zich alleen zodat ze zichzelf ongestoord in de spiegel kon bekijken. Ze experimenteerde met een groene camouflagecrème om haar

rode wangen te maskeren, maar het resultaat oogde nogal ongezond doordat ze de juiste verhouding foundation-camouflagecrème nog niet te pakken had.

Dat viel gelukkig te corrigeren met poeder. Ze ging aan de slag met de witste compact die Boots in de collectie had, maar het gezicht dat haar vanuit de spiegel aankeek, was nog altijd te blozend naar haar smaak. En te rond. Veel te rond. Een vollemaansgezicht! Vervolgens bracht ze nóg meer eyeliner aan en nóg meer mascara, zonder te weten welk effect ze wilde bereiken. Ze wist alleen dat ze het nog niet had bereikt.

Terwijl ze zorgvuldig haar lippen stiftte met Miners frosted lilac, ging de deur open en kwam het meisje binnen dat uit *Het barre land* had voorgedragen. Toen ze Jen zag bleef ze met een ruk staan, alsof ze haar hier, voor de spiegel in de wc's, niet had verwacht. Uiteindelijk knikte ze naar Jen, die de koude kraan aanzette zodra het meisje in een van de toilethokjes verdween, om hun beiden een gênante situatie te besparen.

Eigenlijk had ze toen meteen weg willen gaan, maar ze werd tegengehouden door een veegje uitgelopen mascara en door een stem uit het hokje. 'Wat vond jij daar nou van?'

Jen zou nóóit een gesprek beginnen terwijl ze zat te plassen. Dat voelde niet goed. Wanneer ze met haar oma ging winkelen, vond ze het ook altijd zó gênant als die op de wc bij John Lewis iets tegen haar zei.

'Waarvan?' Jen moest hard praten om boven het geluid uit te komen van de wc die werd doorgetrokken.

'Van die jongen. Nick.' De deur ging van het slot en zwaaide open, de blik van het meisje kruiste opnieuw die van Jen in de spiegel. 'Wat een arrogante eikel! Zó pretentius! Trouwens, wat was dat nummer dat hij liet horen?'

"I'll Be Your Mirror", van The Velvet Underground. Het staat op dat album met die banaan op de hoes.'

Het meisje schudde ongelovig haar hoofd. Ze was heel slank, een elfachtig wezentje in een zwart-wit gestreept shirt, zwarte 501 en op zwarte DM's. Haar glanzende gitzwarte haar was in een paardenstaart gebonden, haar diepbruine ogen waren ook zonder

enorme hoeveelheden mascara en eyeliner reusachtig en vloeibaar, als de ogen van een hinde. ‘Nooit van gehoord,’ zei ze minachtend, terwijl elke band die in de *New Musical Express* werd geïnterviewd met bewondering over The Velvet Underground sprak. Jen had verwacht dat hun muziek vooral hersenloze herrie zou zijn, met amper een melodie, of zelfs helemaal zonder. Maar toen ze met een platenbon de gok had genomen en het album met de banaan op de hoes had gekocht, bleken de elf nummers haar tot in het diepst van haar ziel te raken. Of eigenlijk tien nummers. Met ‘Heroin’ had ze niets, want ze was fel antidrugs. ‘Ik zal het eens aan Rob vragen,’ vervolgde het meisje. ‘Die weet alles van muziek. Hij luistert altijd naar de *John Peel Show*, zegt-ie.’

Daar luister ik ook altijd naar! Jen zei het niet hardop, ze knikte alleen maar.

‘Nou heb je nog steeds niet gezegd wat je van hem vond. Van Nick.’ Het meisje keek Jen gretig aan, alsof haar antwoord alles zou verklaren.

Jen dacht eraan hoe hij achter haar stoel langs was gelopen. Ze had hem niet kunnen aankijken, maar was zich wel pijnlijk bewust geweest van zijn nabijheid. Dat kleine vlekje net boven zijn mond stond voorgoed op haar netvlies gebrand, net als de welving van zijn jukbeenderen, de manier waarop zijn haar over zijn ogen viel, en dat ze in die ogen had willen verdrinken toen hij het naar achteren streek.

‘O, weet ik veel. Dat soort jongens is het niet voor mij,’ zei ze zonder nadenken. Maar het was wel de waarheid. Nick leek ouder dan de rest, en terwijl ze Rob ook woest aantrekkelijk vond, herkende ze bij hem de boodschap die hij afgaf met zijn spuuglok en zijn T-shirt van The Smiths. Tegenover Nick voelde ze zich alleen maar heel klein, volstrekt onbeduidend. ‘Dat soort jongens... Ze zijn niet... Ik geloof niet...’

‘Vond je het niet onuitstaanbaar arrogant wat hij deed?’ hield het meisje vol.

Maar het probleem was niet alleen zijn arrogantie, besefte Jen, ook al kon het nauwelijks arroganter: bij Engelse literatuur een nummer van The Velvet Underground laten horen in plaats van een

gedicht voordragen van – noem maar eens wat – Siegfried Sassoon.

En het probleem was ook niet dat jongens zoals Nick niet vielen op meisjes zoals zij.

Het probleem was zijn zorgeloosheid, zijn nonchalance, zijn onverschilligheid. Van dat soort jongens kwam alleen maar narigheid. Niet dat Jen daar ervaring mee had. Ze had helemaal geen ervaring met jongens.

Maar wel met mensen die zich niets aantrokken van wat anderen van hen vonden. Daar had ze een ruime ervaring mee. De meisjes op school, die haar het leven de afgelopen vijf jaar zuur hadden gemaakt. Sue van de overkant, die alles zei wat in haar opkwam, ook al waren het doorgaans ongefundeerde roddels over de rest van de straat. Stan, haar opa, die de verschrikkelijkste dingen zei zonder zich af te vragen wat hij daarmee aanrichtte. Toen Jen als vijfjarige in haar eerste bikini over het strand van Southend paradeerde, had hij haar een biggetje genoemd en geweigerd het terug te nemen toen ze begon te huilen. En hij was zelfs stug blijven volhouden toen zijn vrouw, Jen's oma, en zijn dochter, Jen's moeder, hem de wind van voren gaven. Dat gebeurde zelden; het was gemakkelijker om niet tegen hem in te gaan. Maar tot op de dag van vandaag vroeg Jen zich af of ze eruitzag als een biggetje wanneer ze nieuwe kleren paste en in de spiegel keek. Triest genoeg kwam ze, dankzij die slechte ervaring, doorgaans tot de conclusie dat het antwoord ja was.

Dus als het ging om onverschilligheid, om de pijn die onverschilligheid kon aanrichten, dan kon Jen daarover meepraten. En daarom had ze besloten bij Nick buiten de vuurlinie te blijven.

'Het is gewoon niet iemand met wie ik bevriend zou kunnen zijn,' verklaarde ze resoluut.

'Precies! Dat heb ik net zo!' Het meisje nam Jen doordringend op en fronste licht bij het zien van haar frosted lila lippenstift. Ten slotte knikte ze. 'Trouwens, ik ben Priya. Waarom kom je niet bij ons? Ga je mee?'

Jen pakte haar zwarte schoudertas, versierd met badges, terwijl Priya een beetje ongeduldig de deur openhield, met een gezicht alsof anderen dat doorgaans voor háár deden.

'Wie zijn dat? "Ons"?' vroeg Jen.

‘Ons’, dat waren, behalve Priya, Rob en George, de laatste een mindere versie van Rob, met dezelfde spuuglok en hetzelfde T-shirt van The Smiths, maar zowel molliger als slungelachtiger. Met een glimlach op zijn brede, open gezicht trok hij in de kantine de stoel naast zich naar achteren.

‘Wat vind jij de beste drie nummers van The Smiths?’ vroeg hij gretig bij het zien van de badges op Jen’s tas.

Dit was wat ze zich van college had voorgesteld! George en zij bespraken hun favoriete nummers van The Smiths en waarom *The Queen Is Dead* een beter album was dan *Meat Is Murder*. Rob had haar aanvankelijk slechts een zuinige glimlach geschonken, maar het duurde niet lang of hij praatte ook mee. Alleen Priya zei niets, ook al probeerde Jen keer op keer haar bij het gesprek te betrekken.

‘En vertel eens, nieuwe vriendin, hoe heet je?’ vroeg Rob toen Jen naar Frans moest. De rest bleef nog een tijdje in de kantine rondhangen.

‘Ik ben Jen,’ antwoordde ze resoluut, alsof er nooit een andere versie van haar had bestaan.

En zo had ze ineens vrienden. Wat ze in vijf jaar middelbare school niet voor elkaar had gekregen, lukte haar op college meteen de eerste ochtend.

In hun vrije uren ging ze met Priya naar Boots om alle kleuren oogschaduw op de rug van hun hand uit te proberen, of naar de piepkleine Topshop, ook al hing daar week in, week uit dezelfde kleding in de rekken. Of ze zaten in de kantine, terwijl Priya non-stop commentaar leverde op iedereen die kwam langslopen. Wie ze aardig vond, dat was maar een kort lijstje, met daarop alleen de studenten beeldende kunst en een heel select groepje extraverte types die net als zij theaterstudies deden.

De lijst van wie ze niet aardig vond, was veel langer. Alle studenten ‘die te onnozel zijn om *A-levels* te doen’. Zoals de meisjes die toerisme deden of de meisjes van haar & visagie, met hun blondeerspray en stonewashed jeans. Maar ook de jongens van elektrotechniek & loodgieterswerk, luidruchtige rouwdouwers bij wie onderling nog weleens klappen vielen; soms onschuldig, maar lang niet altijd.

Het liefst had Priya het over Rob. Wat hij die dag aanhad. Wat hij die dag tegen haar had gezegd. Hoe hij daarbij had gekeken. Wat hij éigenlijk had bedoeld met wat hij zei. Daaraan wijdde ze uitvoerige, langdurige analyses. ‘Niet dat ik hem leuk vind. Hij heeft van die dikke lippen. Ze zijn mij te vlezig.’

Rob had helemaal geen vlezige lippen. Zijn lippen waren volstrekt normaal. Maar dat zei Jen niet hardop. Want zelfs zij met haar totale gebrek aan ervaring met jongens, laat staan met zoenen, begreep dat Priya hem wel degelijk leuk vond.

Wanneer Jen niet met Priya op stap ging, dan liep ze met George alle tweedehandswinkels in Barnet High Street af. Het waren er een stuk of acht, en ze namen er om de dag een kijkje. Soms wel vaker. Of ze wipten binnen bij Our Price, de platenwinkel op de hoek, waar ze neerbuigend werden bekeken door de jongens die er werkten. Vandaar ging het naar Harum Records, aan de andere kant van de hoofdstraat, met personeel dat wél aardig was, en met bovendien een bak met oude singletjes, afgeprijsd naar zestig pence.

Ze sloten doorgaans af in het café tegenover het college met een kop koffie en een scone. Jen lustte geen koffie, maar ze was nu zestien, dus het werd hoog tijd dat ze iets anders leerde drinken dan warme chocolademelk.

‘Je trekt bij elke slok een gezicht alsof je gaat huilen,’ zei George altijd. Maar ze vond het belangrijk om haar smaak te ontwikkelen, en dus betaalde ze vijftenzestig pence voor een kop bitter slootwater dat ze tegen heug en meug naar binnen werkte. Het leidde haar bovendien af van George, die hun cafébezoekjes aangreep om het over Priya te hebben. Hoe mooi ze was, wat een prachtig lang, glanzend haar ze had, en zou ze strenge ouders hebben, want hij was geen racist, maar Indiase ouders waren doorgaans erg streng, dus misschien moest Priya het niet wagen om met een jongen thuis te komen, maar stel dat ze dat wel mocht, dacht Jen dan dat hij een kans maakte?

‘Heeft ze tegen jou weleens iets gezegd?’ vroeg hij dan hoopvol.

En dan nipte Jen nog eens aan haar koffie, vertrok haar gezicht en schudde haar hoofd. ‘We hebben het eigenlijk nooit over jongens. Hoogstens om te zieken over die gasten van elektrotechniek.’

Rob werd niet genoemd, maar diep in zijn hart moest George toch weten dat Priya hem niet zag staan.

Soms sloot zelfs Rob zich aan bij hun tocht langs tweedehands-winkels en platenzaken. ‘Heb je dat nog niet gelezen?’ vroeg hij dan verbijsterd wanneer Jen in de winkel van het North London Hospice triomfantelijk een boek uit de molen plukte. Ongeacht wat voor boek het was. *Van Teder is de nacht tot Val naar de top*, zijn reactie was altijd dezelfde.

‘Ik vond wat ze vroeger maakten beter,’ zei hij ook altijd wanneer George zijn zuurverdiende geld – hij werkte in het weekend in de kantine van een ziekenhuis, waar hij vooral werd uitgelachen door zijn oudere, vrouwelijke collega’s – uitgaf aan een nieuwe single die hij de vorige avond in de John Peel Show had gehoord. ‘O, het is niet echt slecht, dat nummer. Maar een beetje... Nou ja, gewoon niet zo veel bijzonders.’

Met hun groepje van vier hadden ze zelfs hun eigen tafel in de kantine; tegen de muur, vlak bij de studenten beeldende kunst, maar niet zo dichtbij dat het leek alsof ze van hen onder de indruk waren. Maar dat waren ze natuurlijk wel. Nou ja, een heel klein beetje. Want de studenten beeldende kunst waren ouder en cooler. Misschien niet allemaal, maar Jen moest de eerste nog tegenkomen die níet cool was. De meisjes droegen overalls vol met verfvlekken en een fleurige sjaal om hun hoofd. En de jongens... O, de jongens! Ze hadden allemaal een leren jack, en ze hielden voortdurend een sigaret tussen hun lange, slanke vingers geklemd. Gauloises of een ander zwaar merk.

De studenten beeldende kunst leken op Nick. Dus Jen was niet verbaasd toen ze zag dat hij met hen optrok. Priya was – niet zo discreet – aan het spitten gegaan en had ontdekt dat Nick al eerder, op een jongensschool, een jaar *A-levels* had gedaan. Met bedroevend slechte resultaten. En met als gevolg dat hij alles moest overdoen, met medestudenten die jonger waren dan hij en die hij dan ook amper een blik waardig keurde.

Meestal ging Jen op de fiets naar college, een ritje van precies vierentwintig minuten. Bij aankomst zette ze haar fiets in het rek, naast de ingang van beeldende kunst, helemaal achteraan op de

campus. Tussen beeldende kunst en het hoofdgebouw lag een bescheiden vierkant begroeid met gras. Nu het, met de herfst op komst, steeds kouder en vochtiger werd, werd er nog maar weinig gebruik van gemaakt. Wanneer Jen haar fiets neerzette zag ze Nick doorgaans ineengedoken op het stenen muurtje langs het gras zitten, samen met een paar andere jongens terwijl ze nog snel een laatste sigaret rookten. Nick hield zijn sigaret tussen duim en wijsvinger, alsof hij gewend was te moeten verbergen dat hij rookte. Niet dat ook maar iemand daar aandacht aan schonk. Er mocht zelfs gerookt worden in de kantine.

Jen schonk er ook geen aandacht aan. Althans, ze deed alsof. Toen ze beseftte dat ze de komende twee jaar bij Engels met Nick Levene in de groep zou zitten, was ze blij met haar besluit dat hij, net als erwten en pasteltinten, niet haar ding was. Ze zou een jongen als Nick Levene nooit aanspreken. Ze zou hem hoogstens van een afstand gadeslaan. Daar moest ze het mee doen. En dat vond ze niet erg, zo'n onbeantwoorde liefde. Integendeel. Ze was maar al te vertrouwd met bitterzoete gevoelens voor jongens met wie ze nooit één woord had gewisseld. Dus als ze 's ochtends vuurrood werd wanneer ze hem en zijn kunstvrienden op het muurtje zag zitten, dan kwam dat doordat ze net vierentwintig minuten had gefietst. En doordat ze geen tijd had gehad om camouflagecrème op te doen.

Niks aan de hand.

2

12 december 1986
Station Brixton

Het collegeleven kabbelde plezierig voort. Jen was blij met de vakken die ze deed. Ze was blij dat ze eindelijk vrienden had om mee op te trekken, ook na school en in de weekends wanneer ze niet hoefde te babysitten. Ze was blij met haar leven; blij dat ze niet langer permanent een knoop in haar maag had.

Ja, het was allemaal dik voor elkaar. Totdat bekend werd dat The Smiths een concert zouden geven in de Brixton Academy.

Het kon niet anders of de geschiedenis kende militaire veldtochten waarover minder strategisch overleg was gevoerd dan over het bemachtigen van kaarten voor The Smiths. Na veel heen-en-weergepraat werd het aan George en Rob toevertrouwd om op de dag dat de kaarten in de verkoop gingen naar de Brixton Academy te gaan. Op hun beurt waren Jen en Priya urenlang zoet met bedenken wat ze zouden aantrekken, en ze werden het uiteindelijk eens over een iets minder nonchalante versie van wat ze normaliter droegen: bloemetjesjurk, zwarte panty, DM's. Meer werk gingen ze er niet van maken. Het moest er vooral niet uitzien alsof ze extra aandacht aan hun uiterlijk hadden besteed. Want dat deed de rest van het publiek ook niet.

Op de grote dag – vrijdag 12 december in het jaar Onzes Heren 1986, Jen zou de datum het liefst boven haar hart hebben laten tatoeëren – hadden George en zij zich voorgenomen al vroeg in de rij te gaan staan en meteen helemaal naar voren te rennen, naar het podium, zodra de deuren opengingen. Vervolgens zouden ze een plekje vrijhouden voor Priya en Rob, die de docent theaterstudies te

hoog hadden zitten om te spijbelen. Jen en George zouden van geen wijken weten tot ze compleet waren. 'Aan het eind van het optreden lukt het misschien wel om op het podium te komen,' zei George hoopvol toen ze in de lunchpauze naar buiten liepen. Het was voor hen allebei de eerste keer dat ze spijbelden, maar één gemist uur geschiedenis zou vast geen invloed hebben op hun resultaten wanneer ze over anderhalf jaar examen deden voor hun *A-level*.

In de ondergrondse bespraken ze het concert. Welke nummers The Smiths zouden spelen. Of ze nieuwe nummers zouden hebben. Of het waar was dat Johnny Marr bij een auto-ongeluk zijn goddelijk-geniale gitaarvingers had geblesseerd, waardoor hij misschien helemaal niet zou spelen. George probeerde zoals altijd het gesprek op Priya te brengen, maar dat drukte Jen meteen de kop in. Toen ze Priya de vorige dag haar weekendtas meegaf – Priya's vader zou hen na het concert komen halen, en Jen zou bij haar blijven slapen – had haar vriendin een langdurige monoloog afgestoken die eindigde met: 'George begint me op mijn zenuwen te werken. Hij zit me voortdurend aan te gapen. Het is geen verwaandheid, Jen. Echt niet. Maar het zou niet werken, George en ik.'

'Dat snap ik.' Jen had zich op de vlakte gehouden, want als Priya er zo over dacht, dan zou ze dat zelf tegen George moeten zeggen. Jen paste ervoor als boodschapper te fungeren. Al was het maar omdat het met boodschappers doorgaans slecht afliep.

Dus zodra George begon te zwijmelen over Priya, gaf Jen hem een harde por en wees naar het andere eind van het rijtuig. 'Is hij niet van The Jesus & Mary Chain?'

George draaide zijn hoofd honderdtachtig graden, zijn ogen begonnen te schitteren. Toen zuchtte hij teleurgesteld. 'Nee. Volgens mij is het gewoon een fan. Een heel toegewijde fan.'

Ze waren om even voor tweeën in Brixton, en terwijl ze het station uit liepen, keken ze waakzaam om zich heen. Om te beginnen lag Brixton in South London, en dat was voor hen een soort buitenland. Bovendien hadden zich er het jaar daarvoor hevige rellen voorgedaan. Dus ze hielden serieus rekening met de mogelijkheid dat er nu, hartje winter, 's middags om twee uur, met molotovcocktails zou worden gegooid. Maar dat gebeurde niet.

Het publiek onderscheidde zich in niets van dat in elke willekeurige winkelstraat in Londen. Schuifelende oude vrouwen met hun boodschappenkarretje; twee mannen achter een kraam met groente en fruit die luidkeels hun koopwaar aanprezen: ‘Zes sinaasappelen voor een pond! Tomaten! Wie maakt me los?’; een groepje jongens in schooluniform die elkaar in de ribben porden en liepen te duwen.

Behalve dat hij zich zorgen had gemaakt over rellen, had George zich ook afgevraagd of hij nog wel wist hoe hij bij de Academy moest komen. Maar vanuit het station liepen ze er recht tegenaan. Hij wilde meteen in de rij gaan staan, maar zo lang was de rij nog niet, zei Jen, en het zou nog een eeuwigheid duren voordat de deuren opengingen. En dus gingen ze naar een Wimpy. George drukte Jen op het hart om niets te drinken en alleen iets te eten. Anders moest ze tijdens het concert naar de wc.

‘Daar hebben wij mannen geen last van.’ Hij trok een afkeurend gezicht terwijl Jen van haar sinaasappelsap nipte, dat ze bij haar patat en haar hamburger – zonder ketchup, zonder augurk, zonder sla – had besteld. ‘Wij zijn net kamelen. We kunnen het uren ophouden.’

En ook al had hij geprotesteerd toen Jen voorstelde om iets te gaan eten, dat verhinderde hem niet om een compleet lunchmenu naar binnen te werken, met toe een donut met slagroom en chocoladesaus. Dat alles weggespoeld met liters cola.

Toen ze uitgegeten waren ging Jen naar de wc, ook al hoefde ze niet. Ondertussen klakte George ongeduldig met zijn tong en keek hij nadrukkelijk op zijn horloge. Hij had duidelijk geen oma die hem had geleerd dat je beter te vaak naar de wc kon gaan dan te laat.

Uiteindelijk sloten ze aan bij de rij die zich om het gebouw van de Academy slingerde. George probeerde te tellen hoeveel mensen er al stonden; mensen die hun op weg naar het podium voor de voeten zouden kunnen lopen. Jen huiverde doordat ze geen jas droeg – haar moeder zou haar vermoorden! – maar alleen haar leukste bloemetjesjurk met daaroverheen een zwart vest, waar de ijzige decemberwind dwars doorheen blies. Achter hen in de rij stonden twee jongens die helemaal uit Newcastle waren gekomen, en Jen luisterde mee terwijl ze met George in gesprek waren. Hoewel,

gesprek... Het kwam erop neer dat ze beurtelings de naam van een band riepen, hoe onbekender hoe beter, en vervolgens afwachtten hoe er werd gereageerd. Ze wilden geen van drieën door de mand vallen als fan van een band die niet cool was, dus de reactie was doorgaans negatief. Alle bands waren verschrikkelijk. Behalve The Smiths.

‘Jij komt natuurlijk alleen omdat je verliefd bent op Morrissey,’ sneerde een van de jongens uit Newcastle tegen Jen. Die verwachtte dat George het voor haar zou opnemen, maar dat deed hij niet. Daarop hervatten de jongens hun eindeloze geleuter over de hoes van ‘What Difference Does It Make?’ Jen snakte naar het moment dat de deuren opengingen en ze de jongens eindelijk konden dumpen. Trouwens, de verleiding was groot om George ook te dumpen.

Meer dan een uur later steeg er een schor gejuich op en zette de rij zich in beweging. Al schuifelend kwamen ze steeds dichterbij de deur. Tegen de tijd dat ze vooraan stonden, lieten ze haastig hun kaarten zien en werden ze gefouilleerd op opnameapparatuur – *getver!* Maar toen George haar hand pakte, vergat Jen bijna dat ze boos op hem was en renden ze naar binnen, de zaal in, die nog zo goed als leeg was. Ze stormden naar het podium, zo’n vijftig meter verderop. Helemaal vooraan lukte niet, maar wel een plekje op de tweede rij. Jen sloeg haar handen in elkaar en sprong opgewonden op en neer. Ze stonden zo dichtbij dat Morrissey haar wel móést zien als het publiek naar voren drong. Misschien zou hij zelfs haar hand pakken en haar op het podium trekken...

Binnen een halfuur stroomde de zaal vol en vormde zich achter hen een zee van gezichten. De vloer helde naar beneden richting het podium, en terwijl Jen uitkeek naar Priya en Rob, zag ze dat er achter in de zaal mensen bij de bar stonden en dat er ook publiek op de balkons zat.

‘Waarom zou je naar een band willen als je gaat zitten? Dan kun je je kaartje beter weggeven. Aan iemand die écht voor de muziek komt,’ zei ze nijdig.

‘Die mensen zijn veel te oud voor The Smiths,’ verklaarde George vernietigend, en Jen’s laatste restje boosheid verdampte terwijl ze eendrachtig tot de conclusie kwamen dat het ontzettend sneu was

dat mensen van boven de dertig nog naar een concert gingen waar ze vanwege hun leeftijd niet meer van konden genieten.

‘Ze proberen wanhopig jong te blijven.’ Jen snoof minachtend. Toen zweeg de muziek en werden de lichten gedimd. Haar hart ging als een razende tekeer. De hand van George sloot zich strak om de hare, maar hij liet haar los toen er een band opkwam. Niét The Smiths. Die lieten nog op zich wachten.

‘Pete Shelley. Hij zat in de Buzzcocks,’ vertelde George.

Alsof zij dat niet wist! Ze werd meteen weer kwaad op hem.

Toen het publiek naar voren golfde, kostte het Jen de grootste moeite om overeind te blijven. Ze had nog nooit helemaal vooraan gestaan bij zo’n belangrijk concert. Het enige concert waar ze ooit naartoe was geweest – het was een geheim dat ze zou meenemen in haar graf – was van Duran Duran in de Wembley Arena. Samen met haar moeder! En ze hadden helemaal bovenin gezeten, pal onder het dak.

Uiteindelijk kreeg ze door hoe ze met het publiek moest meebewegen, en bij ‘Ever Fallen in Love’ zong ze uit volle borst mee. Het had iets bevrijdends om een nietig onderdeel te vormen van een reusachtig geheel. Ze waren hier allemaal om dezelfde reden, ze hadden een gemeenschappelijk doel dat hen verbond, en Jen had – misschien wel voor het eerst – het gevoel alsof ze er echt bij hoorde. Het waren wel niet The Smiths, nog niet, naar het was bijna perfect. Totdat George zich naar haar toe boog. ‘Jezus, ik moet naar de plee!’

Jen was niet onder de indruk. ‘Dan zal je het toch echt moeten ophouden.’

Tijdens de rest van het voorprogramma lukte het George er een knoop in te leggen, maar toen Pete Shelley met zijn band het podium verliet en het publiek losbarstte in een ongeduldig gebrul, schudde hij wanhopig zijn hoofd. ‘Ik moet echt! Hou mijn plaats vrij.’

‘Hoe stel je je dat voor? En trouwens, waar zijn Rob en Priya?’ Maar George was al opgeslokt door het publiek.

Ze was niet alleen, hield Jen zichzelf voor. Ze waren allemaal met elkaar verbonden, ze waren één in hun liefde voor dezelfde band,

dezelfde vier mensen en de muziek die ze maakten.

Het publiek wachtte af. Jen was aan alle kanten ingeklemd door lichamen. Ze voelde haar opwinding stijgen, van de zolen van haar DM's die aan de plakkerige vloer kleefden tot haar kruin; haar haren waren doorweekt van het zweet.

En het publiek wachtte nog steeds. Er werd gegild, geschreeuwd, van spanning en ongeduld, toen roadies de instrumenten het podium op droegen, setlijsten op de vloer plakten en de hoogte van de microfoons aanpasten.

Net toen Jen zich afvroeg of het er ooit nog van ging komen, werden de lichten opnieuw gedimd en klonken de eerste getokkelde akkoorden van 'Take Me Back to Dear Old Blighty' uit de geluidsboxen, het oude variétnummer dat een nieuwe bestemming had gekregen als intro van *The Queen Is Dead*. Jen voelde de adrenaline door haar bloed jagen, want daar waren ze!

Mike Joyce gaf een woeste roffel op de drums, en de rest van de band viel in. Door het geraas in haar hoofd en het gebrul van het publiek herkende Jen het nummer pas toen Morrissey, gestoken in een zwart jasje, begon te zingen.

De opeengepakte massa scheurde uiteen, Jen werd heen en weer geduwd en geslingerd, haar kostbare plek ingenomen door jongens. Nee, geen jongens. Mannen. Potige kerels, die wild om zich heen schopten en het gedeelte voor het podium veranderden in een moshpit. Het werden er steeds meer, ze rukten van achteren op uit de menigte. Jen kreeg een elleboog tegen haar hoofd. Een reusachtige kerel, een kop groter dan zij, beukte haar in de ribben, en plotseling wilde ze alleen nog maar weg.

Ze had helemaal niet gemerkt dat er nauwelijks meisjes vooraan stonden; dat het publiek om haar heen bestond uit een woeste massa, gedreven door testosteron en XY-chromosomen.

Terwijl ze zich door het gedrang werkte en wanhopig probeerde gebruik te maken van nauwelijks zichtbare openingen in de menigte, werd ze op schokkende wijze geconfronteerd met het feit dat ze een meisje was. En niet alleen schokkend, ook pijnlijk, toen iemand haar zo hard in haar borst kneep dat ze haar adem inhield en zeker wist dat ze de volgende dag bont en blauw zou zien. Om weg te komen

boorde ze haar nagels zo diep als ze kon in de grijpende hand.

Toen ze opnieuw probeerde de uitgang te bereiken, kwam ze vrijwel onmiddellijk weer vast te zitten in een kluwen van deinende lijven en maaiende armen. Een beker drank stootte tegen haar schouder, een hand greep tussen haar benen. Ze keek op, recht in een lachend, wellustig gezicht, en stampte zo hard als ze kon op de voet van de man, waarop hij haar losliet en haar zo'n harde zet gaf dat ze bijna tegen de grond sloeg.

Ze probeerde wanhopig zich staande te houden. Als ze viel, kwam ze nooit meer overeind. Tenminste, niet zonder dat al haar botten waren gebroken. Ze begreep niet hoe het kon. Amper een uur geleden waren ze nog allemaal één geweest, en nu moest ze vechten voor haar leven. Ze gleed uit over plassen bier, klampte zich vast aan de mensen om haar heen, totdat ze opnieuw een hand voelde die haar vastpakte.

‘Wil je weg?’ riep iemand in haar oor.

‘Ja!’ schreeuwde ze.

De ander pakte haar hand, boog zich als een menselijk schild over haar heen en loodste haar strompelend over de hellende vloer naar achteren, tot waar het publiek zich niet langer gedroeg als een horde barbaren maar genoot van de muziek en meebewoog, meezong, intens gelukkig. Jen betrapte zich op een wilde, onredelijke haat.

‘Gaat het een beetje?’ vroeg haar redder.

Zweet prikte in haar ogen. Ze wreef erin, maar het was zinloos. Haar hand was ook bezweet, en terwijl ze beseftte dat het zweet uit haar haren droop, begon het tot haar door te dringen dat ze van een bloedige en vroegtijdige dood was gered. Door niemand minder dan Nick Levene.

‘Ik ken jou.’ Ze was zo schor dat ze zich nauwelijks verstaanbaar kon maken. ‘Van college.’

‘O, ben jij het?’ Hij haalde zijn vingers door zijn haar en keek aandachtig naar haar rode, bezwete gezicht. ‘Maar nogmaals, gaat het een beetje?’

‘Ja hoor. Ik mankeer niks,’ verklaarde ze resoluut, en ze knikte zo heftig dat de doorweekte punten van haar haar tegen haar wangen

sloegen. Nou ja, roder kon ze niet meer worden. ‘Maar bedankt. Sorry. Nou mis je het concert.’

Net als zij. Ze had er maanden van gedroomd. Van deze avond waarop ze zich in dezelfde ruimte zou bevinden als haar idolen, waarop ze dezelfde lucht zou inademen als zij. Maar het was allemaal anders gelopen dan ze had verwacht. En nu verwachtte ze dat Nick zou weggaan. Ze verkeerde tenslotte niet langer in levensgevaar. Maar hij bleef bij haar staan terwijl de band nog altijd speelde.

Ondanks de afschuwelijke ervaring in de moshpit werd ze onmiddellijk weer gegrepen toen de band ‘There Is a Light That Never Goes Out’ inzette, zowel door de muziek als door de overweldigende, ondraaglijke emoties die het nummer bij haar opriep, waarin de dood, samen met de geliefde, werd verwelkomd.

Ze keek opzij, naar Nick, en hij keek terug. Heel even deelden ze iets heel wezenlijks, iets heel volmaacts en waarachtigs. Hij knikte, als om duidelijk te maken dat hij het ook zo voelde. Toen keerde hij zich weer naar het podium. Maar ze waren niet langer twee vreemden die toevallig allebei Engelse literatuur deden voor hun *A-level*. De rest van het concert beleefden ze samen.

Toen The Smiths na een triomfantelijke vertolking van ‘Panic’ het podium verlieten, keerde Nick zich weer naar Jen. ‘Ga je met de ondergrondse naar huis?’ Hij moest schreeuwen om boven het uitzinnige applaus uit te komen.

Jen was nog altijd als betoverd, dus het duurde even voordat ze kon schakelen naar de wereld buiten de zaal, naar lange ritten met de ondergrondse en naar de vrienden die ze was kwijtgeraakt.

‘Ik krijg een lift,’ schreeuwde ze terug, en ze keek om zich heen alsof Priya uit de menigte tevoorschijn zou komen. Maar dat gebeurde niet, en voordat Jen zich kon afvragen waar ze zou kunnen zijn, kwamen The Smiths terug voor een opwindend ‘The Queen Is Dead’ als toegift, met de gitaar als een dissonerende muur van geluid, terwijl Morrissey een bord omhooghield waarop hij twee biertjes bestelde.

Nick keek naar Jen, en zij keek naar hem. ‘Zullen we?’ Hij stak zijn hand uit, en ook al zat ze onder de blauwe plekken, ook al bonsde haar enkel en zou ze de volgende morgen wakker worden

met een blauw oog, ze liet zich door hem meetrokken, het publiek in, om te dansen. Het was alsof ze walsten op 'Come Dancing', van The Kinks. Hij draaide haar in het rond, en zij hem, ze dansten wang tegen wang en zongen luidkeels mee, zij met een zere keel, totdat de muziek abrupt zweeg, Morrissey zijn T-shirt over zijn hoofd trok en Jen plotseling stilstond. In de armen van Nick. Hij liet haar onmiddellijk los. Ineens voelde het ongemakkelijk.

'Ik zou maar eens op zoek gaan naar je lift,' zei hij, maar de band kwam opnieuw terug. Jen en Nick stonden naast elkaar tijdens 'William It Was Really Nothing', en hun armen raakten elkaar bij het afsluitende, allerlaatste nummer: 'Hand in Glove'.

Johnny Marr boog zich over zijn gitaar, als om de laatste noten eruit te wringen. Morrissey pakte de microfoonstandaard alsof hij hem de zaal in ging slingeren. Maar dat deed hij niet, en toen was hij ook verdwenen. The Smiths waren weg. En ze kwamen niet meer terug.

Het zaallicht ging aan.

Jen knipperde met haar ogen, als een mol die voor het eerst boven de grond kwam. Mensen werkten zich langs hen heen naar de uitgang, maar Nick en zij bleven staan, nog altijd gevangen in de betovering van de muziek, van het vreemde halve uur dat hen had samengebracht...

'Oké, ik moet mijn spullen uit de garderobe halen.' Zonder nog iets te zeggen, zonder zelfs maar een knik of een groet, draaide Nick zich om en liep weg.

...en ineens waren ze niet meer samen.

Jen's schoenen kleefden aan de vloer. Ze trok ze los en liep met zuigende, zompige geluiden naar de deur. Haar jurk plakte aan haar huid; haar zwarte vest, dat ze om haar middel had gebonden, was verdwenen; haar hele lichaam deed pijn. Net als toen Stan, haar opa, honend had opgemerkt dat de perzikyoghurt die al sinds mensenheugenis in de koelkast stond, nog prima te eten was, dat Jen zich niet zo moest aanstellen. De daaropvolgende vierentwintig uur had ze kotsend boven de wc gehangen, met het gevoel dat haar ribben met schuurpapier waren bewerkt. Zo voelde ze zich nu ook.

Ze strompelde de zaal uit en liet haar blik door de chaos in de

foyer gaan. Priya was nergens te bekennen, net zomin als Rob en George, en ofschoon ze zweette als een pakpaard en behoorlijk wat vocht moest zijn kwijtgeraakt, moest ze toch naar de wc, wat betekende dat ze achteraan moest aansluiten bij de lange rij voor de dames.

Bij de pijn in haar beurse lijf voegde zich een beginnende paniek. Zonder Priya kon ze hier niet weg. Verlangend dacht ze aan het reusachtige huis in Winchmore Hill, waar schone kleren op haar wachtten en waar alles lag wat ze nodig had voor een logeerpartijtje. Maar logeerpartijtjes waren iets voor kinderen. Ze bleef gewoon een nachtje slapen.

Het enige wat ze bij zich had was haar vervoerpas, haar tasje met wat kleingeld en haar voordeursleutels. Het zat allemaal in de geldriem van haar oude schooluniform, die ze van haar moeder onder haar jurk had moeten omdoen. Jen had hevig geprotesteerd, maar inmiddels besefte ze dat haar tas onvermijdelijk dezelfde weg zou zijn gegaan als haar vest. Het liefst zou ze Jackie bellen om haar dat te vertellen, maar eigenlijk gewoon om de stem van haar moeder te horen. Dan zou ze waarschijnlijk in huilen uitbarsten en opbiechten dat ze de anderen kwijt was. Dat ze moederziel alleen was gestrand in South London, waar een jaar eerder afschuwelijke rellen waren geweest.

Het was een verleidelijke gedachte, ook al was het al na tien en lag haar moeder doorgaans om halftien in bed, met het licht uit. Ze keek zelfs om zich heen, op zoek naar een telefooncel. En toen zag ze hen. Ze stonden met z'n drieën aan de zijkant van de foyer. Verstild tot een tableau dat geen uitleg behoefde. Priya beet op haar lip en had haar armen over elkaar geslagen, Rob keek schaamteloos triomfantelijk, met zijn arm om Priya's middel, en George liet zijn hoofd hangen. Op dat moment nam hij zijn bril af om met de rug van zijn hand over zijn ogen te vegen.

Jen deed een stap in hun richting, op het punt om te zeggen: *Waar waren jullie nou?*, maar ze kwam niet vooruit doordat iemand haar bij haar pols greep.

'Ik zou het niet doen.' De stem van Nick klonk zacht en dwin-gend. Maar deze keer hoefde Jen niet gered te worden.

‘Dat zijn mijn vrienden.’

‘Dat weet ik nog zo net niet.’ Hij glimlachte somber. ‘Het ziet eruit als een ingewikkelde driehoeksverhouding, en dat is doorgaans de nekslag voor een vriendengroep.’

Jen wendde zich af en strompelde naar George. Hij had haar nodig. Zijn gezicht stond verdwaasd; in een stripverhaal zouden er sterretjes rond zijn hoofd zijn getekend. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Jen, ook al was dat vrij duidelijk.

‘Jij zou het tegen hem zeggen.’ Priya’s ogen leken reusachtiger, glanzender dan ooit. ‘Dat had je beloofd.’

‘Ik heb helemaal niks beloofd,’ protesteerde Jen.

Priya hijgde van ongeloof.

Nu bemoeide ook Rob zich ermee. ‘Waarom zou je erom liegen?’ Voor iemand die altijd alles beter wist, over boeken, over muziek, hield hij zich nu behoorlijk in. ‘Priya zei dat jij met George zou praten.’

Bij het horen van zijn naam wierp George een gekwetste blik op Jen, als een jong vogeltje dat uit het nest was gevallen en zich angstig afvroeg wat ze zou doen. Of ze hem zou doodtrappen of terugzetten in het nest. ‘Je had het me al honderd keer kunnen vertellen,’ zei hij, en dat was waar, want hij was minstens honderd, zo niet duizend keer over Priya begonnen.

‘Ik heb hier niks mee te maken.’ Jen zette opstandig haar handen in haar zij. ‘Er is me nooit gevraagd om iets tegen George te zeggen, en dat heb ik dus ook niet gedaan.’

‘Maar ik heb je wel gevraagd of je dacht dat ik een kans maakte bij Priya...’

Daar had hij gelijk in, maar dan was Jen altijd snel over iets anders begonnen, juist omdat ze er niet in betrokken wilde worden. Bovendien wist ze wel leukere dingen om het over te hebben.

‘Volgens mij hoopte je dat jij kans maakte bij Rob.’ Priya snoof, alsof ze elk moment kon gaan huilen. ‘Dat was je goed uitgekomen. Ik met George, jij met Rob...’

‘Maar ik val helemaal niet op jou,’ zei Rob. Elk woord dat hij zei, betekende een deuk in haar eigenwaarde, zelfs al viel zij ook bepaald niet op hem. ‘En trouwens, dat heb je goed verborgen weten te houden.’

‘Het was anders maar al te duidelijk,’ verklaarde Priya.

Er was maar één ding heel duidelijk, dacht Jen, namelijk dat Priya een trut was. Hoe noemde Mary dat ook alweer, iemand die sluw en achterbaks en gewetenloos was, zoals Iago in Othello? Machiavellistisch. Priya was een machiavellistische trut. Maar wel een machiavellistische trut bij wie Jen die nacht zou blijven slapen.

‘Volgens mij zijn we allemaal erg... Nou ja, we zijn allemaal in de war. Misschien kunnen we het er beter morgen over hebben. Of maandag. Nog beter.’ Jen probeerde redelijk te blijven, ook al kookte ze inwendig om het onrecht dat haar werd aangedaan. ‘Ik val ook niet op jou, Rob. We zijn gewoon vrienden. Net zoals George en ik vrienden zijn. Hè, George?’

Ze gaf hem een vriendschappelijke por, maar hij deinsde achteruit alsof ze hem op het litteken van zijn tbc-prik had gestompt. ‘Rot op, Jen!’ hakkelde hij.

En dat zei George? Onbeholpen, altijd vriendelijke en beleefde George? Jen was geschokt. Ze had hem nog nooit zo giftig meegemaakt. En het was des te schokkender omdat het tegen haar was gericht.

George maakte zich wankelend uit de voeten en baande zich onvast een weg door de nu snel afnemende drukte. Als Jen niet beter had geweten, zou ze hebben gedacht dat hij dronken was. Maar hij had ooit doodziek en met barstende koppijn een hele dag op bed gelegen na een half glas shandy. Dat had hij haar zelf verteld.

‘Ja. Rot op, Jen,’ zei Priya nu ook, en toen begreep Jen het eindelijk. Het was gemakkelijker om háár de schuld in de schoenen te schuiven dan toe te geven dat ze met de gevoelens van George had gespeeld, terwijl ze van meet af aan haar zinnen op Rob had gezet.

‘Dat lijkt me inderdaad het beste, Jen. En ik doe met je mee,’ klonk een stem achter Jen. Blijkbaar stond Nick daar al een tijdje en was hij getuige geweest van haar vernedering, van de lasterlijke beschuldigingen die haar in het gezicht waren geslingerd. ‘Als Priya je niet mee naar huis neemt...’

‘Over mijn lijk,’ verklaarde die dramatisch, wat haar een wantrouwende blik van Rob opleverde, maar dat was zijn verdiende loon, dacht Jen haatdragend.

‘Als we niet opschieten missen we de laatste trein.’ Nick gebaarde in de richting van de uitgang.

‘Nou, laten we dan maar gaan,’ zei Jen op een toon alsof ze dagelijks de laatste trein nam, terwijl ze nog nooit zo laat uit was geweest. Zonder af te wachten of Nick haar volgde, liep ze naar de deur en zette ze zich schrap tegen de ijzige wind die haar tegemoetkwam. Als ze onderkoeld raakte, hoefde ze maandag tenminste niet naar college.

Eerste druk december 2023

Oorspronkelijke titel *London, With Love*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton, an Hachette UK company

Copyright © 2022 by Sarra Manning

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Feberwee

Omslagontwerp Splendid

Omslagillustratie Splendid/Hodder/Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6467 5

ISBN e-book 978 90 261 6468 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7016 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.